

מישיב נפש

מעייני חיזוק ואמונה מאוצרו של מרן הגה"צ רבי יעקב מאיר שכטער שליט"א

קול "אודיע אמונתך"
בארה"ק - 08-30-20-666
בארה"ב - 605-477-7011
בלאנדאן 44-3003730634

קרבנה
אל נפשי
פנימיות הפרשה
במשנת מו"ר שליט"א

נפשי
בשאלתי
שאלות המוגשות
לפני מו"ר שליט"א

מחותן יותר עם 'אב' או עם 'אדר'?

להיכנס לעצבות, למחשבות של מה אנו שוים בכלל - הרי בעונותינו חרב בית המקדש הראשון, נהגנו מסעודתו של אותו רשע, נכשלנו בנישואי נכריות, על מה ולמה זכאים אנו להצלחה? - במקום זה הגיעו מרדכי ואסתר והכריזו "לך כנוס את כל היהודים" בלי יוצא מן הכלל... כולם ראויים להשמיע את זעקתם לפני בוראם... צומו עלי ואל תאכלו ואל תשתו!!!

אבל את מי זה מעניין אם אני צם או אוכל, אם אני שוכב בדיכאון כאבן דומם או עומד ומתפלל - מה זה שווה בכלל?

שווה 'מפלת המן', שווה 'פרשת גדולת מרדכי', שווה 'מחייית עמלק', שווה 'ורבים מעמי הארץ מתיידיים', שווה ליהודים היתה אורה ושמחה... כאלפיים וחמש שנה. שמחה אין קץ של גילויי אהבת הבורא לעמו בתוך עומק חשכת הגלות, בתוך הירידות וההסתרות העמוקות ביותר - אהבתי אתכם אמר ה'!

מה הסוד? איך זוכים להתחבר לעולם החירות הזה?

"מובא מהרה"ק רבי נחום מטשערנוביל זיע"א על דברי הגמרא (ביצה ט"ו): "הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהם אדר" - בפשטות

הכונה, לאילן חשוב ששמו אדר (וע"ש בפי' רש"י), אולם ע"פ סוד מרומז כאן ג"כ שהרוצה שיהיה קיום לנכסיו, יטע בהם "אילן" - דר", היינו שאלופו של עולם ידור שם, שתמיד יודה וישבח לקב"ה שהוא נתנו לו, ויבש מלפניו עזר והצלחה, ולא יפול לקליפה של כוחי ועוצם ידי עשה לי את החיל הזה, אלא יכיר ויודה שהכל מאלופו של עולם"

(ונכת"ב ח"ב מאמר ו).

"ואם חיים באמונה כזאת, הרי שכל דוק של דאגה ועצבות מסתלקת והולכת מעמנו, מאמינים שמה שעושה הקב"ה הוא רק לטובה, וכל הנעשה עמנו אף אם אין רואים זאת עדיין בעינים הרי הם רק חסדים גדולים מאבינו שבשמים, ואז חשים ומרגישים שהעולם חי, ואין זה עולם המתנהג מעצמו, אלא בכל הנעשה שורר חיות ותקוה, ומחשבות הללו מחזירים באדם שמחה וחיות לנצח.

"וכשהאדם פנוי מעצבות, אזי על כל דבר ישר שעושה בסוד מרע ובעשה טוב בגשמיות וברוחניות - ממילא נבנית אצלו השמחה. (שם, ח"א, מאמר ח)

את מי זה
מעניין אם אני
צם או אוכל,
אם אני שוכב
בדיכאון כאבן
דומם או עומד
ומתפלל...

חודש אב אינו חודש נעים כ"כ, רובנו אינם מרגישים בהכרח מחותנים עם המיעוטים שבו, באכילה, בתענוג, וכו', אך כשזה נוגע למיעוט השמחה, יתכן דוקא שיש לו מחותנים לא מעטים, רובנו מרגישים הרבה יותר היימיש עם המיעוט הזה, הרבה יותר הכרות עם המיעוט של חודש אב, מאשר עם הריבוי של ר"ח אדר שאיננו בהכרח יודעים איך עושים את זה, ובעיקר על מה ולמה? - לשמחה מה זו עושה, וכי משהו השתנה מאתמול להיות, וכי העצבות שהשתלטה עלינו אתמול אמורה להיבהל מהתאריך שבא להילחם בה???

בדיוק בשביל זה ירדו הדיבורים הבאים לעולם, עבורנו.

"כי באמת זאת היא רעה חולה שהתפשטה מאד בזמננו, שהיצר הרע משתמש בתכסיס הזה, היינו לנתק את האדם ממידת השמחה שהיא כה חשובה לעבודת ה', להפילו לעצבות ומרה שחורה על ידי תככים וערמומיות של חומרות יתירות ודאגות מיותרות של עבירות, עד שהוא נופל בידו לגמרי ח"ו.

"בספר אחד ראיתי עובדא נפלאה המתאימה לענייננו; בארץ רחוקה קיים מין עוף השוכן על אילן גבוה, ושם באותה ארץ נמצאים

נחשים השואפים לטרוף את אותן העופות. ותחבולת הנחש לצוד את הציפור הוא על ידי כך שהוא מתקרב לרבוץ תחת האילן אשר הציפור עליו, ובבוא הציפור, זוקף הנחש את ראשו ופוער את פיו בקצף גדול, ובראות הציפור מלמעלה ממרומי העץ את פי הנחש כי יכסוף לטרוף אותה - נופלת עליו אימה גדולה, ובמקום להשאר על עמדה ולדעת שזה פחד שוא, או לפחות להתעופף למקום אחר ולהיעלם מהנחש - נכנס הוא לאיש עמוק ואין אונים ועצבות, וכופף את ראשו במורא גדול עד כי סרים ממנו כל רגשותיו, וכאבן דומם נופל הוא הישר לתוך פיו הפעור של הנחש". (לקו"א

ח"ב, עמוד מא)

אם אמנם דיבורים אלו אינם קשורים בדוקא לחודש "אדר" - שהרי כל השנה עלינו להזהר מפח יקוש זה - הרי שבהתבוננות מעמיקה יותר נגלה שזהו בעצם הסיפור של חודש אדר.

זו בדיוק היתה ההצלה הגדולה של מרדכי ואסתר מול גזירותיו של המן; במקום לתת לכלל ישראל

• שאלה • איך אפשר להיות בשמחה כשיש לנו כזה יצר הרע?

תשובה: אז מהאט א יצר הרע קען מען זיין פריילאך! אז מ'פאלגט אים איז די קשיא. [כשיש יצה"ר אפשר להיות בשמחה, הקושיא היא כששומעים לן]. הרי אי אפשר לעבוד את השי"ת בלי היצה"ר, השמחה הכי גדולה היא כשיש לאדם יצה"ר ואינו שומע לו.

• שאלה • לגבי העצה של מוריני שליט"א בענין הכעס, שיש לדחות לשבוע, איך זה שייך עם הילדים, הרי יש דברים שצריך לתקנם על אתר, וזה מביא אותי לכלל כעס.

תשובה: לפני שאתה בא להוכיח את מי שצריך, תכתוב לעצמך בדיוק אלו דיבורים אתה עומד לומר, וכה תאמר וכן תגיד, לא פחות ולא יותר.

• שאלה • מה היא ענווה אמיתית?

תשובה: כשאדם זוכה להשיג גדלות הבורא יתברך שמו, אזי הוא משיג "ווייט הער טוט גאר נישט" וככל שמשגיג יותר כך [גדולת הבורא ית' וגודל ריחוקו שיעדין לא התחיל לעבדו כראוי לפי גדולתו עד אין חקר] הוא יותר ויותר שפל בעיני עצמו.

• שאלה • ומה יעשה מי שאינו זוכה להשיג?

תשובה: הוא בוודאי ובוודאי צריך להיות שפל בעצמו על כך שאינו יודע כלום.

הגישמאק והקדושה של שבת

מתוך שיחה לבחורי ישיבת מכנובא בעלז - יא שבט תשפ"ו

שהקב"ה ברא את העולם והוא מנהיג את העולם ואין עוד מלבדו, כשזוכים להרגיש את זה, ומתבוננים שאני זכיתי להיות מאלו שנקראים 'בנים' אתם לה' אלקיכם, זהו אושר מופלא מאד אין למעלה ממנו.

כי אין דבר יותר גדול ונשגב מבורא העולם, ואנו זוכים להיות דבוקים בו יותר, עד כדי כך שהוא קורא לנו 'בנים' אתם לה' אלקיכם, אנחנו ה'נברא' החשוב ביותר מכל הבריאה.

יעזור השי"ת ונזכה להרגיש את זה תמיד יותר ויותר, עד שזה יהיה הגן עדן הגדול ביותר בעזר השי"ת.

אי אפשר להסביר את זה בדיבור פה, אנחנו צריכים לקיים מה שהתורה צוטה עלינו, להשמר בשבת מל"ט מלאכות האסורים, ולקיים מצות אכילת שבת, הקב"ה אומר לנו 'אכלוהו היום', מי יוכל לשער מעלת סעודות שבת, מי יוכל להשיג כמה חשוב האכילה לכבוד האמונה הקדושה בשבת, וב"ה אנו זוכים לקיים את זה.

בזכות זה נזכה שיתן לנו השי"ת עשירות מופלגת ברוחניות ובגשמיות, ונחת מבנינו ומבנינו בנינו לעולמי עד ולנצח נצחים.

בחורים שואלים איך להתייחס כשרואים חברים בשיבה שמצליחים יותר בתורה, איך אפשר שיהא בגדר 'קנאת סופרים תרבה חכמה' ולא קנאה פסולה.

העצה היא לסייע ולעזור לאותם החברים הטובים יותר, להיכלל בהם, ואז נחשב כל מה שהבחור הטוב לומד, כאילו הוא בעצמו למד. כי הוא נתבטל אליו ונכלל בו.

חבורת בחורים שמתקבצים לעסוק בתורה"ק בצוותא בכל ערב שבת ושבת, לזכות לקדושת השבת.

חזקו ואמצו. התחזקו מאד בכל הכוחות בלימוד התורה ובשמירת הברית, ותזכו שיומשכו ממכם דורות ישרים מבורכים עוסקים בתורה ובמצוות, האמונה הקדושה תימשך על ידכם וע"י בניכם הקדושים לעולמי עד ולנצח נצחים. ותזכו כולכם להיות מאושרים בגוף ובנפש, יהי ה' אלקינו עמכם, אשריכם מה טוב חלקיכם, היו מאושרים תמיד.

הבחורים רוצים לשמוע איך היא עבודת השמחה בשבת, במה יש לעורר השמחה.

כתוב 'ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו', כל מי ששומר שבת הוא מבורך, כלומר שהוא מבורך בכל הישועות ברוחניות ובגשמיות. 'ויקדש אותו' שזוכים להתקדש, ע"י מנוחת השבת זוכים להתברך ברוחניות ובגשמיות וזוכים להיות קדושים, כלומר שמרגישים את הקב"ה וזיו השכינה, שזהו הנועם הגדול ביותר שבעולם, והתענוג הכי גדול בעולם, להיות קרוב להשי"ת ולהרגיש עונג של בורא העולם.

זהו קדושת יום השבת, ולכן תיקנו בני ישראל לזמר זמירות, בתוך הזמירות מתפרש הגישמאק והקדושה של שבת, הנועם והעונג של שבת.

היות ותכלית הבריאה הוא שבת; כששמר את השבת, זכה להשיג תכלית הבריאה. וגילוי העונג והגישמאק שיש בזה, יהיה לעתיד לבא.

ויברך אלקים את יום השביעי ויקדש אותו, האמונה הקדושה שמאיר בשבת

מתוך דברי חיזוק בפתיחה למגבית החירום ל"קרן כלל ישראל" שהתקיימה בביתו נאוה קודש - יז שבט תשפ"ו

אשריכם אשריכם כל הפועלים בזה, שכרכם הרבה מאוד, אינכם משערים מה אתם פועלים בזה למען שמו יתברך, בזה שאתם נלחמים עם ההתחיילות הטרף הזה רח"ל.

אשריכם מה טוב חלקיכם, בעבור זה תזכו שבניכם ובני בניכם יהיו צדיקים וחסידים, שומרי הברית, תלמידי חכמים, און איר זאלט האבן א אייביגער אידישן נחת, וכ"ד.

זה איום ונורא, איך יתכן כזאת שבחור יפול מתורת אמת לשאל תחתיות ומתחתיות? עלינו נפלה חובת היום; לסייע, לתת כסף כל אחד בעצמו, ולסייע ככל האפשר.

אנו חייבים לקחת את הקליפה המרה הזאת המתפשטת בכלל ישראל רח"ל ולעוקרה מן השורש, וכשנעשה מה שאנו יכולים, יעזור השי"ת שהם יעקרו בפועל ממש.

ואלה המשפטים

על גודל עוצם השפעת המשפט על כל חיי היהודי ההולך בדרך התורה, מצינו מדרש מפורש (שמו"ר ל, יט): "אמר רבי אלעזר, כל התורה תלויה במשפט, לכך נתן הקב"ה דינן אחר עשרת הדברות", ע"כ. כלומר שפרשת משפטים מקומה אחר פרשת יתרו שיש בה עשרת הדברות הכוללים את כל התורה כולה, הן בדברים שבין אדם למקום והן בדברים שבין אדם לעצמו, ככולם צריך להתנהג ע"פ משפט - שכל הנהגותיו יהיו שקולים ומדודים בישוב הדעת נכון.

אמנם, בדרך כלל, כאשר האדם אינו נוהג כשורה ומרמה את חבריו בדיני ממונות, או זה דוקא שיש לו כוונה גמורה לרמות או לגנוב, כי נפש היהודית רחוקה מעבירות כאלו בפועל, אלא הוא מורה היתר לעצמו; שביאורו, שאמנם הוא עושה משפט לעצמו, אבל הוא משפט מעוקל.

לדוגמה, שני שותפים בעסק כלשהו; התאווה ממון של אחד השותפים מביאה אותו לעשות דין ומשפט מעוות, כגון שחושב לעצמו שהוא מבין יותר בעסקים משותפו, ובגללו יש רווחים גדולים יותר בעסק וכו' וממילא מגיע לו יותר, או פועל העובד אצל בעה"ב וחושב שלפי עבודתו המעולה מגיע לו יותר, ומתיר לעצמו גניבות ומעילות ח"ו, כלומר שלמעשה אינו חושב לגנוב אלא המשפט המעוקל שעשה מביאו לידי כך.

כי כתוצאה מכך נכשלים בגניבה וגזילה, ולעתים בעוון לשון הרע ורכילות ושאר העבירות החמורות שבתורה, כאשר יסוד הדבר הוא שבפנימיות יש משפט מעוקל.

ואילו הדעת תורה אומרת "ואהבת לרעך כמוך", כנפשוך, מאי דעלך סני לחברך לא תעביד (שבת לא ע"א), ואם יקיים זאת ממילא לא יגיע לכל המכשולות החמורים הללו.

(או"א מידות - שער ג, מאמר 'צדק צדק תרדוף')

פני האדון ה'

אמרת משל, לאחד שיש לו כלי מוכסף ונאה המשובץ באבני חן, ובתוכו יש מרגליות ויהלומים השווים פי אלף יותר מעצם הכלי הכסף, כי הכלי בא לשרת את מה שבפנים ולא ההפך, וכשהוא אוהו את הכלי יש לו את כל אשר בתוכו.

כך היא התורה"ק, שפנימיותה וסודותיה הם בלא גבול וסוף כלל, ומובא בליקוטי הש"ס להאריז"ל, שמשנה רבינו משיג בהם כבר אלפי שנים השגות נשגבות בתורה ומצוות, גבוה מעל גבוה, ועדיין לא השיג את תכלית תכלית סוד קיום מצוות התורה וסודותיה הנוראים. כי מכיון שהתורה נתנה לנו מהקב"ה שהוא אין סוף, הרי גם פנימיות תורתו היא אין סוף.

וכמו כן בנשמות ישראל יש פנימיות אין סוף, וזהו כל העניין של צדיקי האמת, לגלות את שם ה' שטבוע בפנימיות נשמותינו ובתורה"ק, ששניהם בבחינת אין סוף.

והנה ידוע מה שאיתא בזהר הק' (שמות לה), עה"פ "שלוש פעמים בשנה יראה כל זכור אל פני האדון ה'": דא רשב"י, דהיינו שגילוי השי"ת שהוא בבחינת פני ה', נמצא אצל הצדיק המגלה כביכול את פני השי"ת, גילוי כבוד מלכותו יתברך, בתורה הק' ובנשמות ישראל.

(יו"ם - מאמר 'אהבת השי"ת לישראל')

יצא סוד (א)

לא יודעים על מה ובשביל איזה מטרה ירדו לעולם, לא יודעים מה לעשות ומה לפעול, ולא יודעים על מה ולמה מסתלקים מהעולם... הכל הוא בלבול וטעות גדולה מאוד.

במוצאי שבת אנחנו מבדילים על הכוס ואומרים "המבדיל בין קדש לחול". מוצה זו של הבדלה כוללת את כל התורה כולה, היינו, הדעת להבדיל בין טוב לרע. כי למעשה העולם הוא כולו הסתר פנים נורא, 'אזא מין הסתר פנים', כי על פי האמת הרי ההבדל בין שבת לשבת ימי החול הוא בלי שיעור ובלו גבול; שבת הוא כולו קודש גבוה מעל גבוה, שבשבילו נברא כל העולם כולו, ולעומת זאת ימות החול הם ימי מלאכה וירידה לערך קדושת שבת, כך שההבדל ביניהם הוא הבדל שמים וארץ. אמנם בעיני בשר לא משיגים ולא מבינים את ההבדל הגדול הזה.

ולכן על כל דבר אנו צריכים להלכה למשה מסיני - מהו שבת, מתי נכנס שבת, מה הם ימי החול, מהו טהור ומהו טמא, מה אסור ומה מותר, מי הוא בן ישראל ומי הוא בן עמים, וכלי הלכה למשה מסיני אין אנו מוצאים דינו ורגלינו בעולם כלל.

המזן מן התורה

וערבוביא נוראה זו של עירוב טוב ורע שורשה בנשמת עמלק; וכמו שאמרו חז"ל (חולין קל"ט): "המזן מן התורה מניין? 'המזן' קצוץ". חטא עץ הדעת גרם לערבוביא נוראה בעולם, כי לפני חטא עץ הדעת היה הבדל ברור בין טוב לרע, הטומאה היתה לבדה והקדושה לבדה, והיתה בחירה נתונה ביד האדם לבחור לאן ללכת, לצד הטוב או חלילה לצד הרע.

ובוודאי ש"זה לעומת זה עשה אלקים" (קהלת ג, יד), והטומאה חזקה מאוד, וצריך רחמים וזכותים לזכות להבחין בין טוב לרע. ואכן מובא (עין רמב"ן עה"ת בראשית ב, ט) ש"עץ הדעת" ר' עץ החיים הם שתי אילנות נאים וטובים הצומחים בערוגה אחת, ממש פלאי פלאות, והם דומים כל כך עד שאי אפשר להבחין ולדעת מי הוא 'עץ החיים', ומי הוא 'עץ המות'.

אכילת עץ הדעת גרמה שנעשה ערבוביא נוראה של הטוב עם הרע ושל הרע עם הטוב עד שאי אפשר להבחין מהו 'רע' ומהו 'טוב'.

ונכון לומר, כאשר נתאר לעצמנו גדולתו וחכמתו של המזן הרשע, כמה פיקח וחכם היה, כמה עשיר וחשוב היה, ושלל מעלותיו שעטרו אותו, הרי שלא היה ניתן להבחין ולהבדיל בינו לבין מרדכי הצדיק... רק על ידי הלכה למשה מסיני. להאמין ברשעותו של המזן-עמלק!

(פורים תש"ע ח"א - המשך בשבוע הבעל"ט ב"ה)

המתגלגל עמם בכל הדרכים, שהיה דבר נפלא מאוד, אך לא היה ידוע לשום נברא מי המשיך אותו, ורק כאשר מרים נסתלקה מן העולם והפסיק הבאר ליתן מימיו, הבינו למפרע שכל השפע של הבאר היה על ידי מרים הנביאה (תענית ט.). [וידוע שהאר"י הקדוש נתן לתלמידו הקדוש רבי חיים וויטאל לטעום מבארה של מרים, ואמר לו: "עכשיו תזכה להיות מעיין המתגבר בחכמה זו - תורת הנסתר (פרי עץ חיים שער הנהגת הלימוד פרק א)].

על כל פנים הכל נמשך על ידי נשמות, הן מצד הטוב והן מצד הרע. ורביה"ק מביא בשיחות

”
עמלק נלחם באלו
שהענין היה פולטם,
אותם הוא ביקש
להחליש לגמרי, ועל
כן הוא הגרוע יותר
מכל מי שנלחם
עם כלל ישראל
לדורות עולם! וסופו
לאבדון וכליון! דער
ערגסטער אין
דער וועלט!

הר"ן (אות ה') שאפילו בחכמות דהאי עלמא צריך שיבא הזמן הראוי שיתגלו החכמות, כי לא היה אפשר להם לבוא על זה רק על ידי שהתנוצץ להם השכל בזאת החכמה, שבה לאותו החכם התנוצצות מלמעלה. כי כשהגיע העת והזמן שיתגלה אותה החכמה או התחבולה בעולם שלחו להם מלמעלה בשכלם זאת התחבולה כדי שיתגלה בעולם. כי בודאי גם החכמים הקדמונים שהיו מקודם חקרו על זאת, ומפני מה לא באו הם על זאת התחבולה וההמצאה? רק באמת הכל מלמעלה, וכשבא העת שיתגלה זה הדבר, אזי מתנוצץ לו השכל ואז בא אותו החכם על אותה התחבולה.

דהיינו כאשר צריכה החכמה להתגלות בעולם אזי שולח השי"ת את הנשמה הראויה לכך שעל ידה נמשכת זאת החכמה בעולם (ראה גם שיחות הר"ן אות צ"ב), ואחר כך מתקבצים סביבה נשמות שהם ענפים של אותה נשמה, וכך הם ממציינים ומפתחים את החכמה.

על כל פנים התורה גילתה לנו את הסוד הזה - ישנם נשמות ועל ידם נמשך כל דבר לעולם.

שורש הספיקות והבלבולים

הנהגה בעולם הזה שוררת ערבוביא נוראה מאוד, אנשים מתהלכים עם ספיקות וטעויות נוראות,

סוד נורא ונפלא

בפורים גילה השי"ת סוד נפלא מאוד, סוד נורא מאוד, א שרעקליכער סוד! כפי הנראה עדיין לא 'נתפס' הסוד הזה... כי עמלק ברוב רשעותו מונע ומסתיר שלא 'לתפוס' ולהבין את הסוד הנפלא...

אמנם הוא סוד נורא ונפלא! א מורא'דיגער סוד, א שרעקליכער סוד!

ובמלחמת עמלק כתיב (שמות יז, יד): "וַיִּשֶׁם בְּאֵזְרִי יְהוֹשֻׁעַ" - השי"ת ציוה למשה לגלות לו את הסוד;

בספרי קודש מובא (עין תורה אור על מגילת אסתר, אות ח'), שביום הפורים מוחלין העוונות על ידי סוד עליון של 'רצון', 'נאר רצון'! ואפילו אותם אנשים שאין מקבלים תשובתם ביום הכיפורים, ואפילו על עוונות חמורים ביותר, זוכים לקבל כפרת עוונות ביום הפורים.

ומבוא בווד"ק (תיקונים תיקון כ"א) שיום הכיפורים הוא טפל ליום הפורים! - אנו נמצאים כעת בזמן נורא ונשגב! יכולים כעת להמשיך ישועות נוראות ברוחניות ובגשמיות לכל כלל ישראל!

גרוע מכל אומות העולם

מתי נתגלה הסוד? - בשבת קודש פרשת בשלח הלכתי לתומי בבתי הונגריין, ניגש אלי יהודי ותיאר בפני את רשעותו של עמלק ועל מה צייתה עלינו התורה למחות זרעו וזכרו. ואמר לי כך, היו גויים ואומות שגזרו גזירות ושמידות נוראות על כלל ישראל, הריגות וצרות נוראות רחמנא לילצן, אבל לא על כגון זה נידון עמלק. בתורה הקדושה כתוב על עמלק שחטאו הנורא היה "וַיִּזְנֶב בָּךְ כָּל הַנְּחָשִׁים אַחֲרֶיךָ!" (דברים כה, יח) - הוא פגע בנחשלים ומוחלשים - ער האט זיך געטשעפעט מיט א פאר שאַבאַנביקעס (-) הפקר יונגען)...

בכלל ישראל תמיד היו כאלו שהענין פולטן, ובהם נלחם עמלק, אותם הוא ביקש להחליש לגמרי, ועל כן הוא הגרוע יותר מכל מי שנלחם עם כלל ישראל לדורות עולם! וסופו לאבדון וכליון! דער ערגסטער אין דער וועלט! דעם ערגסטן סוף וועט ער האבן!

הקב"ה נשבע בכסא כבודו (שמות יז, יד): "מִחַה אֶמְחֶה אֶת יֶזְרַע עַמְלֶק"; כל תיקון העולם רק כאשר ימחה שמו וזכרו לגמרי! כך קיבלנו מסיני.

המשכה ע נשמות

והנה זהו כלל דבר הנמשך כאן בעולם נמשך בכח נשמות. אך לא תמיד יודעים ומשיגים דרך מי הדבר נמשך. וכמו כשהיו ישראל במדבר היה עמהם הבאר - המעיין

וקובץ על יד ירבה

ב"ה יום ה' כ"ה מרחשון תש"ל פציה"ק ירושלם תובב"א.

ומוהרנ"ת זצ"ל אחר שגילה לו רבינו ש"גם מעט זה טוב", מאז וזה לחטוף הרבה. כי קודם חשב שרק הרבה זה טוב, ואם איתרמי לו שלא יכול לחטוף הרבה - גם המעט הפסיד. ומאז שנודע לו מרבינו החשיבות של מעט - התחיל לחטוף מעט. ואם מעט זה טוב, מכל שכן הרבה. ועל ידי זה זכה לחטוף הן רב הן מעט (כך שמעתי).

אולם לשיטה זו של שני סעיפים, אזי אם רוצים ללמוד יותר - טוב ללמוד זאת במקום אחר, לא בענין שהוא סדר לימודו בעת ההיא, בכדי לא להפריע את סדר המעט הלוה, שהוא חשוב מאד. ושלמה המלך אמר בחכמתו: "הון מהבל ימעט וקובץ על יד ירבה" (משלי יג, יא) [...]

[...]ודע, שכמו שחולקים על עם ישראל וחולקים על החרדים וחולקין על הצדיק, כן כל אחד חולק על הבחינת צדיק שיש בו בעצמו. לכן כשאדם עושה פעולה השייכת לעצם תיקון נשמתו הוא בעצמו חולק על עצמו בזה שנדמה לו שאין היא שוה כלום. ועיין היטב בזה.

ואם אכן רוצים לגשת אל הקודש לעבדו ית"ש באמת ובתמים, צריכים להיות תקיף בדעתו [...] ובליקוטי מוהר"ן (ח"ב סי' מה) מביא רבינו בלשון הזה: "העולם הזה גשר צר מאד, והכלל והעיקר שלא להתפחד כלל!" יהי רצון שנוכח בקרוב להרמת קרן מלכותו יתברך על כל העולם ועמו וארצו ונחלתו.

הדו"ש וטובתך והצלחתך בגוף ונפש, ודרוש בשלום כל החברים

יעקב מאיר שכטער

אל כבוד יד"ג הבחור המופלג בתורה ויר"ש וקרבת ה' יחפץ ה"ה... נרו יאיר ויופיע.

הנני בזה במענה על מכתבך משנת תשכ"ט, ותדין אותי לכף זכות שלא השבתיך עד כה, מתוך חולשת הכוחות, ומרוב סדרות וסיבות רבות.

גם כעת קשה לי לצמצם את מוחי להשיבך כדקא יאות, והרי מכתבך לפני, ואנסה כפי מעט היכולת בל"ג על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון, ויהא רעוא שאימא מילתא דתתקבל [...]

ב. כתבת שנהנית מענין לימוד שתי הלכות בכל יום. כשדברתי מזה הזכרתי משיעור קבוע אפי' על הלכה אחת, כי דברתי אז מכמה שיעורים קטנים. ואפי' אם יש לאדם שיעורים גדולים, אל יניח ידו מקביעת סדר לשיעורים קטנים, שמזה בקל לא יפול, והשיעורים קטנים יכולים לקיים אפי' בעש"ק ואפי' בערב יום הכיפורים ואפי' ביום הכיפורים עצמו. וצריכים לזה רק קצת עקשנות, וכמה כבר הודו לי על העצה הזאת שהצליחו בזה.

ומצאתי סמך לשני סעיפים במדרש רבה (שיר השירים פ' ה) "החכם אומר הריני לומד ב' הלכות היום וב' למחר עד שאני לומדה כולה" (מכל שכן שבשני סעיפים יש לעתים יותר משתי הלכות, מכ"ש כשלומדים עם המשנה ברורה).

וחזק ואמץ בזה, ואם הפסקת כבר, התחדש בזה, לא להתחיל מהתחלה כי אם במקום שהפסקת. ואם תתנהג כך, תזכה במשך ימי חיך לגמור כל הד' חלקי שולחן ערוך מתחילתם ועד סופם.

ורבינו הק' כותב בספר המידות (ערך לימוד אות י) בזה"ל: "כל ידיעה במשפטי התורה, הן מצוות שבין אדם לחבירו והן מצוות שבין אדם לקונו, הידיעה הזאת בעצמה היא הצלחת הנפש".

סיפורים ולקחיהם
מאת מו"ר שליט"א

נפשות
חסידיו

ניצוץ קודש ממאמרי
ומכתבי מוריני שליט"א

ניצוץ
אחד!

תהיו
לי - הרי
אתם
שלי

כמו
שחולקים
על ישראל
ועל
הצדיקים
- בן חולק
כל אחד על
נקודת הטוב
שבו

יחוסו של אבי הנשיא, שזכה שבנו ישב עם יהודי ואף ידבר עמו...

זו היא הסתכלות הנכונה, אילו היינו יודעים מה הוא סוד "המבדיל בין ישראל לעמים" - מה הוא שורש נשמות ישראל חלק אלוך ממעל, ממלכת כהנים וגוי קדוש, לעומת אומות העולם שתפקידם לנהל את העולם הזה כדי שאנו נהיה פנויים להיות בו משרתי ה', לבנות את חיי הנצח - הרי היינו מסתכלים על עצמנו באספקלריה שונה לגמרי, היינו רחוקים מכל הרע של אומות העולם וממלאים את תפקידנו הרם בשמחה גדולה ועצומה מתוך הרגשה בהירה של "ויגבה לבו בדרכי ה'".

שמעתי מאחד שבנו פועל פעולות טובות רבות עבור פזורת בני ישראל בארץ רוסיה. לאור ריבוי הפעולות יש לו קשרים עם רבי השלטון הן ברוסיה והן בשאר ארצות אשר לפני מלכים יתייצב.

וסיפר לי אביו של אותו עסקן יקר, שאחד בא אליו והראה לו תמונה איך שבנו יושב בכבוד מלכים עם נשיא של אמעריקא.

הגיב האב בתמיהה על התמונה ואמר לעסקן: מה לך להראות לי את התמונה, איזה גדלות אני רואה כאן, אדרבה לך והראה התמונה לאביו של הנשיא... מה אתה חפץ ממני, וכי זהו יחוס, הרי זה